

JAZZ IN NEW YORK

19

Cecil Taylor

Veel tijd om naar muziek te luisteren is er gewoon niet geweest de laatste tijd. De hele geschiedenis rond Columbia University had New York in een constante oproer voor weken, demonstratie na demonstratie, rallies in andere delen van de stad, andere scholen, die ook begonnen te borrelen en als een soort anti-climax ging toen RFK ook nog het hoekje om. Jammer, als er in dit land een politicus was, die er dan misschien iets van begreep, was hij het misschien. Ik wil deze kolom niet tot politieke schrijverij laten verworden, maar het is onmogelijk om je tot muziekcritiek te beperken als je op een kruisvat zit... De reactie onder de jonge mensen hier: „Jammer voor RFK. Misschien begrijpen ze nou dat politiek een verouderd begrip is...”

BURTON EN HUTCHERSON

Die politiek... politiek, die niet alleen met de regering te maken heeft, politiek in alles wat een structuur heeft, de politiek in de muziek business... politiek die er eigenlijk alleen op uit is de status quo te handhaven... politiek, die het niet als een doel ziet om mensen happy te maken, maar om de macht in de „juiste” hoek te houden... Is het een wonder, dat het dan niet voor iedereen zo makkelijk is, never mind talent, om werk te krijgen. Neem bv. Gary Burton en Bobby Hutcherson. Gary Burton is een RCA-boy, krijgt een enorme ondersteuning via publiciteit, veel werk (geld?) en zijn groep is een van de eerste die regelmatig in popmuziek clubs en theaters speelt. Zo ook verleden week in Fillmore East, Bill Graham's New Yorkse pop-tempel, met Larry Coryell, gitaar, Steve Swallow op bas en Roy Haynes, drums. Ik noemde Burton's muziek eerder al zachte-eierenmuziek en daar is niet veel aan veranderd. Ook die avond aardige, vriendelijke muziek, waarbij eigenlijk alleen Burton's virtuositeit met vier mallets opvalt. Coryell is zo verward in z'n technische moge-

lijkheden, dat hij niet zoveel muziek speelt. Steve Swallow was onhoorbaar, jammer. Roy Haynes... hoe moest hij zich voelen toen hij een donderende ovatie kreeg van tweeën-half duizend kinderen na een, voor hem niet eens zo bijzondere drum solo? Na zoveel jaren... De volgende avond zit ik in Slugs te luisteren naar Bobby Hutcherson en het valt me op hoe veel meer opgewonden ik zelf ben bij zijn muziek. Alhoewel hij nog steeds vasthoudt aan de nu orthodoxe manier van spelen — thema, en dan solo's — zijn Hutcherson's solo's een bijzondere gebeurtenis. Alhoewel de muziek van het kwintet (Harold Land, tenor; Chick Corea, piano; Ron Carter, bas en Joe Chambers, drums) eigenlijk neo-bop is, bouwt Bobby z'n soli ver weg van wat de rest van de groep doet. Z'n sound op de vibrafoon is uniek, van zangerig tot bijtend scherp. Land was een teleurstelling. Ik hoor hem niet zo vaak, maar hij is beslist onbeduidend en niet erg sterk. Ritme-sectie geheid in elkaar en Joe Chambers is de enige eigenlijk, die speciale vermelding verdient: altijd responsive en drijvend. Het is verbazingwekkend hoe Ron Carter altijd op de achtergrond blijft. Maar ja, als je dan in Down Beat kijkt, zie je dat Burton de poll voor vibrafonisten heeft gewonnen dit jaar, maar we weten allemaal, dat polls meer te maken hebben met exposure dan talent... Tussen twee haakjes, niemand hier wilde de Jazzwereld-lezers poll geloven...

TRIUMPH FOR TAYLOR

Over de Fillmore gesproken... Cecil Taylor heeft inderdaad een week-end in het Fillmore Auditorium in San Francisco gespeeld... tot ieders verbazing... wat een stuk bij de alom gewaardeerde Ralph Gleason uitlokte met als kop: Triumph for Cecil Taylor. Cecil vertelde me, dat „everybody flipped out totally”. Er waren kreten als „where are they coming from?”

„how come we didn't know about them?”... Wel, nu weten we het...

Is het inderdaad mogelijk een publiek op te bouwen, voor „jazz” uit mensen, die tot nu toe niets over deze muziek wisten? Wat zou er gebeuren als je Albert Ayler en de Paul Butterfield Blues Band op hetzelfde toneel zou zetten? Misschien beleven we dat ook gauw... en ik twijfel niet aan de kracht van de muziek... alleen aan de politieke „krachten”...

AYLER'S VOICES

Omdat hij nooit werkt in New York, organiseert hij zelf dan maar af en toe een concert met alle moeilijkheden van dien. De organisatie was niet zo daverend, maar dat is dan ook niet het werk van een artiest, maar de muziek was ongelooflijk. Ayler gebruikt veel „voices” in z'n muziek op het ogenblik. Hij had een kwartet van vier zangeressen, die geen woorden zongen, alleen klanken, die als instrumenten in de muziek werden opgenomen. Voor de rest was alleen broer Don het hele concert door op het toneel... er waren drie verschillende bassisten, vier verschillende drummers... die elkaar afwisselden, en waarvan ik er niet één kende, allemaal onbekende musici, die op verschillende manieren in Ayler's muziek pasten. Ik begon uit te zoeken wie het allemaal waren, maar vaak wist Albert zelf niet hoe ze heten... „doesn't make any difference... they feel my music, so I play with them...” En de Ayler magic... opmerking uit het publiek: „Wow, that guy only needs to play one note to get me excited!” Veel melodieën, bijna geen soli, ogenschijnlijk ongeorganiseerde muziek, die je toch aan het eind het gevoel geeft een eenheid te zijn.

Archie Shepp wint dan in Jazzwereld de tenoristen poll, maar als je hem in New York wil horen, heb je weinig kans. Na veel geharrewar liet de Village Vanguard hem twee avonden spelen... een hele week kon er niet af. Rudd zit niet meer in de groep, ook Moncur niet.

Shepp experimenteert nu ook met verschillende bezettingen en musici en de meest constante man in de groep voor deze twee avonden was Howard Johnson, tuba en bariton. Hoewel Shepp's muziek „groep” muziek is, is hij het toch, die voornamelijk de dienst uitmaakt, vooral door de vorm van de muziek. Veel Afrikaans aandoende ritmen, die ook ingepast worden in songs, die oorspronkelijk niet zo geschreven waren. En door alles heen Shepp's vlijmscherpe tenor. Muziek, waar een bevrijdende kracht van uit gaat.

SUN RA NIET MEER IN SLUGS

Sun Ra speelt niet meer op maandagavonden in Slugs. Maandagavonden daar zijn nu voor de jazzvocalisten, maar het is een grote pan en er is tot nu toe niets vermeldenswaardigs gebeurd.

Sun Ra speelde een zondagmiddag voor Jazz Interactions, wat een ware gebeurtenis werd. Op deze zondagmiddagen zijn er altijd nogal wat mensen, die komen vanwege het Jazz Interactions credo, niet zozeer vanwege de muziek, die er die middag gespeeld zal worden. Een hele stoot mensen was dan ook niet bedacht op de muziek, die Sun Ra over ze heen strooide. Nou ben ik gewend aan twee, drie uur lange sets, waarin van alles en nog wat gebeurt, maar wat er die middag allemaal voorviel. Sun Ra zelf speelt niet zo veel soli, maar deze middag was hij zo diep in de muziek gedoken, dat hij vergat om het orkest de nodige instructies te blijven geven, zodat hij op een gegeven moment helemaal alleen op het elektronische orgel en de elektrische piano stond te spelen en volkomen in de muziek verdiept was. Alle andere musici waren opgehouden met spelen en keken in verbazing en met trots naar de „meester”, die — zo leek het — af en toe met de handen van de instrumenten af, in de lucht stond te spelen en toch muziek maakte...

FRENS VAN DER MEI